

Він задумав ся... Тож саме тоді, як він ось тут спав, Татарва різала народ хрещений. Боже, Боже! Як воно буває на світі: одному добре, весело, а другому біда та смерть... Тепер нагадав Непорадний на коня Павлусевого. Кінь стояв біля вороного і хрунав траву. Непорадний припняв його і здійняв сідло.

х

Хоч як Непорадний був сильний, воно видалось йому за тяжке.

Він став його обмацувати тай усміхнув ся...

»Далебі червінці.. о! і талярн... ну дав Бог сиреті долю.. доброго коня собі вибрав... Ото поганець награбував, а як поховав штудерно... я бачу, що у Татарів вартійніше сідло, чим кінь з Татаринном«.

Заніс сідло до своєї лежанки і поклав біля Павлуса, що тепер аж хропів.

»Та коби Татарин не схотів гонити за ним з своїми побратимами, поки мої над'їдуть... Ну, так щож. Не дам себе так за піщю в кані з'їсти...

Онять нагадав кашу і подавсь туди...

Вороний онять зафоркав на тривогу. Кінь Павлуса рванув ся тікати, так припона не пустила, і він станув.

Непорадний заспокоїв ся, бо вороний обернув ся головою до сідла сощя, значить, не звідсіля, де Татарів сподівати ся.

Непорадний був вже на могилі з рушницею і побачив гурток козаків, що звідсіля над'їхали.

— Пугу! пугу! — гукнули козаки, побачивши Семена.

Семен не-вадгукнував ся, щоб не збудити хлопця.

— Се ти Семене? Чому не відгукнеш ся?...

Непорадний збіг з могили і подав ся до них.

— Тихше, братіки, тихше! Дитину мені розбудите...

— Ого! А ти звідкіля узяв дитину? Чи ти її вродив, чи Свиридова могила?

— Та бо ви не глузуйте з мене; я правду кажу. Сьогодні над'їхало до мене ранене хлоця зі Спасівки. Вирвав ся з татарської петлі. Бідне змучене, що аж жаль дивити ся. Не богать міг і розвідати ся, зараз і заснуло.